

DARKA ERDELJI

Alma, popotne skice gospodične A

... je poetična predstava (uprizorjena v Lutkovnem gledališču Maribor, 2023) o korakih v neznano, o iskanju življenja v pisani raznolikosti sveta, pa tudi o pomenu nizanja trenutkov, ki nas opisujejo, nam dajejo širine in globine ter se spreminjajo v spomine.

Osrednji motiv predstave je popotovanje pisateljice in popotnice Alme Karlin. Opus pisateljičinih del je silno obširen in kompleksen, v uprizoritvi pa smo se osredotočili na posamezne trenutke njene poti, ki so jo – vsak na svoj način – zaznamovali.

V prvem in uvodnem delu smo se dotaknili Alminega odnosa z materjo in očetom. Mati in oče sta prisotna le v zvoku korakov, ki prihajajo, se zdaj ustavijo, zdaj odhitijo naprej v temo. Alma je bila hči starejše, v Celju cenjene učiteljice, ki pa je bila ujeta v družbene norme in mali Almi ni znala dati tistega, po čemer je hrepenela. Mala Alma je občudovala očeta. Skupaj sta izdelovala razkošne ptičje kletke. Toda oče je prekmalu umrl.

V ozkem snopu svetlobe stoji drobna postava ženske s kovčkom. Okoli nje neskončna tema. Kaj nas pripelje do tega, da prestopimo mejo varnega in se podamo v neznano? Almo je v svet vlekla želja po spoznavanju ljudi – po njihovih zgodbah. Odločila se je, da bo pisala.

Predstava je zasnovana kot kolaž. Niz kratkih zgodb iz Alminega popotovanja nas pripelje do spoznanja, da vse, kar se nam zgodi, vpliva na to, kdo smo in kako vidimo svet okoli sebe.

Vsaka od zgodb se zlije v predmet, ki je nosilec spomina. Ta v temi nad njo zažari. Več kot je spominov, polnejše in bogatejše je Almino življenje.

Krog Almine poti se zaključi doma, v Celju, ko se bogatejša za vrsto spominov vrne k bolni materi.

Scena je preprosta. Kovček, ki postane igralna površina, in majhna svetilka. Preprosti predmeti (iz papirja): denar, časopis, zemljevidi, pisma, vžigalične škatlice, slovar ... se s pomočjo gledalčeve domišljije spreminjajo v hiše, ljudi, pokrajine.

Besedilo so skrbno izbrane misli iz Alminih *Popotnih skic*, *Samotnega popotovanja*, *Japonskih novel*, *Skrivnostnega trna* ... Povedi so kratke in vizualno asociativne. Ne služijo zgolj opisovanju dogajanja, temveč v prepletu s sliko, zvokom in igro postanejo dogajanje samo – postanejo spomini.

Predstava je namenjena mladim, ki vse preveč časa preživijo pred ekrani. Želi jih vzpodbuditi, da zaživijo svoje, polno življenje.